

[Holmberg.]

underskud, men det er vel rigtigt, at etatens samlede regnskab giver overskud. Hvis posttaksterne skal forhøjes, fordi postbefordringen giver underskud, så skulle jo egentlig teletaksterne nedsættes, så overskuddet herfra blev bragt ud af verden. Men det vil vel være mere rimeligt nu stadig at behandle områderne under ét, og gør vi det, så er der så vidt vides ikke underskud. Men jeg vil da gerne have lov at spørge ministeren, hvor stort overskuddet på televæsenet egentlig er. Vi kan jo ikke læse det i lovforslaget, og det behøver vi heller ikke at kunne, for det er postloven, vi her behandler. Men mit spørgsmål er altså: hvor stort er overskuddet på televæsenet?

Må jeg endvidere spørge ministeren om en anden ting: ministerens forgænger i embedet, hr. Lindberg, sagde den 12. februar 1963 her i Folketinget — Folketingstidende 1962-63 sp. 2713 — at der var nedsat en kommission med det formål inden for en overskuelig tid at foretage en adskillelse mellem postvæsenet og televæsenet. Det var i alle tilfælde noget, som ministeren dengang mente vi måtte se i øjnene. Det er nu altså godt 4 år siden, og selv om det altså drejer sig om en kommission, skulle man mene, at der var kommet en form for resultat. Jeg spørger derfor ministeren: hvor langt er denne kommission kommet med sine overvejelser?

Begrundelserne for forhøjelserne er jo de velkendte fra tidligere år: stigende omkostninger og stigende lønninger. At personaleudgifterne for postvæsenet er væsentlige, ved vi jo; de skulle af de samlede udgifter andrage 78,4 pct. Forhøjelserne efter forslaget skulle være 121 mill. kr. Hvor meget heraf udgør egentlig lønstigningerne til de mange tjenestemænd? Jeg vil gerne stille det som et spørgsmål til ministeren; jeg forlanger ikke uden videre svar herpå, men hvis ministeren kan svare, så er vi i alle tilfælde fri for at spørge i udvalget. Men med mit spørgsmål herom tænker jeg også på rationaliseringen, den rationalisering, som desværre har ført til ringere kundeservice, i alle tilfælde i byerne. Jeg må måske også minde ministeren om, at i mange landdistrikter er der kun én ombæring; det er jo efterhånden lidt mærkeligt, at nyhederne fra om onsdagen bliver

trykt om torsdagen og i store områder ikke kommer ud til befolkningen før om fredagen op til middag og måske endda over middag. Jeg erkender naturligvis, at to gange ombæring på landet ikke gør det hele billigere, men det ville alligevel være rimeligt, hvis ombæringen skete i noget højere tempo end det, vi nu kender.

Af gode grunde har jeg ikke villet gå i enkeltheder her ved første behandling — det er jo heller ikke meningen, når vi har forslag til første behandling — men jeg har villet sige, at vi finder de foreslåede forhøjelser meget store. Nu vil det så vise sig, om der er mulighed for realitetsforhandlinger i det udvalg, som bliver nedsat, og det er klart, at hvis der er det, så er vi villige til at gå i forhandling. Men som jeg nævnte til indledning, vil det spørgsmål uvægerligt melde sig, om det er rimeligt at vælte de øgede udgifter over på forbrugerne, når pengene kan hentes i en anden skuffe, i dette tilfælde hos etaten selv.

Ninn-Hansen: Det lovforslag, som ministeren her har fremsat, kan vi desværre ikke acceptere, i hvert fald ikke med det indhold, lovforslaget nu har. Hvis det kan ændres i den retning, vi ønsker, vil vi selvfølgelig gerne nå hen til, at vi i fællesskab kan vedtage en lovgivning på dette felt.

Forslaget må ses i sammenhæng med den postlovsændring, der blev gennemført for to år siden. Det viser, at der på den almindelige porto i løbet af to år er sket en stigning på ikke mindre end 85 pct. Hvis man dertil lægger den nedsættelse af vægtgrænsen, der er fremme i dette forslag, bliver stigningen endnu større; man nærmer sig altså en stigning i taksterne på 100 pct. i løbet af en 2 års periode. Jeg ved ikke, om regeringen synes, at vi kan holde til prisstigninger af den størrelsesorden. Det er erhvervslivet, der kommer til at betale disse prisstigninger — altså på et sted imellem 85 og 100 pct. i løbet af en 2-årig periode. Det er vel ikke unaturligt, hvis erhvervslivet, når det får sådanne stigende omkostninger, selv ønsker at få en stigning på sine varer, og er det ikke vanskeligt for monopoltilsynet, der skal kontrollere priserne her i landet, at holde igen på erhvervslivets priser, når staten tager for sig af